

30 *Hij voer haar met zich mee tot voor Reinettes troon,
nu zou ze zelf wel zien dat hij haar niet beloog.
Reinette keek ontsteld naar 't zwaar verhakeld lijk,
begreep meteen hoe erg 't gesteld was in haar rijk.
Terstond riep zij te zaam de wijze Kruidenraad,*
35 *want ongestraft mocht niet de stichter van dit kwaad.
En in de schaduw van het groen van een plataan
verschenen fel ontdaan de leden van die Raad:
de stoere Bereklauw, de reus van 't kruidenras,
en Engelwortel die door God gezegend was,*
40 *de Paarse Distel ook, pikant en ruw van bouw,
en Blauwe Korenbloem, symbool van liefde en van trouw.*

Reinette nog ontsteld -wat klonk haar stem nog zwak-
begroette hen zeer hoofs, nam 't eerst het woord en sprak
45 *“Ons volk, zoals u weet, wordt fel bedreigd door kwaad
en daarom vraag ik u om bijstand en om raad.
Een monster ons belaagt, dus moet g' u snel beraden
hoe u ons kruidenrijk voor verder kwaad kunt sparen.”
“Vorstin, zei Bereklauw, hoe kunnen w' ons beraden,
wij kennen wel het kwaad, daarom nog niet de dader.
50 't Waar nuttig mochten wij van Windekind vernemen
wie dat dit monster is, daaraan is veel gelegen.*

Engelwortel

Angelica silvestris

Een engel Gods in donkere nacht
naar d' aarde kwam heel onverwacht.
Goë mare kwam er uit zijn mond
een wortel stak hij in de grond.
“Laat zien, sprak hij, aan 't heksenlag
wat Godes macht zoal vermag.”
Opeens komt daar een heks omtrent,
roept luid, verschrikt, naar heel 't convent:
“Te wapen, fluks de bezems op,
een wortel zit ons op de kop,
leidt Satans kindren naar 't schavot.

Eenieder die mij op zich draagt,
nooit meer door heksen wordt belaagd.
Geen heks is tegen mij bestand,
een Engelwortel is Gods hand.
Lang groeit mijn stengel uit de grond,
wast reuzehoog, dik, hol en rond.
Op 't hoofd, een parasol gelijk,
rood-wit getint mijn schoonheid prijkt.
Trek eens mijn holle stengel uit
en maak ermee een herdersfluit,
lijk 't englenlied klinkt mijn geluid.

Korenbloem

Centaurea cyanus

4

Keurig in een licht gewaad
over 't gouden korenveld
ruist een liefdedronken maagd
erg bewust van haar geweld.
Najaskaja is haar naam.
Basilek, het Venus' kind,
lonkt zij met haar wellust aan.
Och, hoe liefde listen spint!
Eenmaal zou zij hem bekoren,
met zijn schoonheid haar behoren.

“Kus mij, zucht zij, in het koren
ogentroost zo diep en blauw,
roem en eer zijn u beschoren
eert ge mij maar als uw vrouw.”
Nooit meer zou hij harten winnen,
Basilek, het Venus' kind.
“Liefste, zei ze, na het minnen,
op die plaats door mij bemind,
eeuwig zult g' een bloeme wezen,
met uw blauw onz' liefde eren.”

Kleurt niet in het gouden koren
ogentroost, het bloempje blauw!
Ruist niet in het wiegend koren
eeuwig 't lied van liefd' en trouw!
Najaskaja's aller wereld
bloos niet als ge mij aanschouwt,
laat uw bruidskrans, blauw bepereld,
op de dag wanneer ge trouwt,
eeuwig melden “k Hou van jou”
met dit blauw, symbool van trouw.

